

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Sub initia tertiæ Regum nostrorum dynastiæ nova politiæ forma
introducata est in detrimentum auctoritatis Metropolitanorum &
Conciliorum, tum etiam dignitatis regiæ. Quippe omnes causæ pendebant
at ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

duunenses. Gebuinus impatienter tulit legationem apostolica sedis Amato concessam esse in tertia Lugdunensi, non tamen palam contradicere ausus. Probat ex epistola Gebuini ad Archiepiscopum Turonensem & ad Episcopum Andegavensem.

X. Eadem amulatio exercuit Hugonem Archiepiscopum Lugdunensem; qui ut obliquè infringeret auctoritatem Amati in tertia Lugdunensi, eodem tempore Turonensem Archiepiscopum ad se evocavit quo eum Amatus ad synodum invitaverat. Bene tamen deinceps inter eos convenit.

XI. Termini Aquitania legationis non fuere semper certi, sed contracti aut dilatati pro libio Pontificum Romanorum. Gaufridus Episcopus Carnotensis habuit legationem Aquitania post Gerardum Engolismensem. Emendatur auctor Chronici Maurignacensis, & Martyrologium Carnotense.

Vide infra lib. 6. cap. 30. §. 1.

HACTENUS satis æqua lege constituta ecclesiastica politia, tamenetsi Nicolaus nonnulla gravissimi momenti tentasset adversus mores antiquos. At ex fundamentis quæ jacta sunt desinente secunda Regum nostrorum stirpe consecuta est nova ejusdem politia forma in detrimentum Metropolitanorum Conciliorumque provincialium & generalium regni Francici. Quin & eodem tempore valde imminuta est regia auctoritas. Nam Legatorum missiones adeo frequentes deinceps fuerunt, & potestas illis ab apostolica sede concessa tam splendida erat ac magnifica, ut omnes causæ ecclesiasticae ab eorum nutu penderent, & secundum illorum voluntatem judicarentur, aut ad apostolicam sedem remitterentur. Tum porro Legati non solum causas privatorum hominum soli judicabant, sed ad eos pertinebat convocatio Conciliorum generalium ex provinciis quæ intra terminos legationis eorum continebantur, & in his Conciliis primum semper locum obtinebant etiam supra Metropolitanos. In mandatis porro quæ Legatis dabantur, illud in primis erat, ut generalia legationis suæ Concilia celebrarent, ut discimus ex Eadmero in libro quinto historiarum Novorum. Vnde & in epistola Anacleti II. ad Episcopos Gallicanos scriptum est injunctum esse Ortoni Episcopo Tudertino, quem Legatum in Galliam mittebat idem Anacletus, uti Concilia celebraret, ac si qua emergerent negotia, unâ cum Episcopis Gallicanis justitia mediante terminaret, quod etiam observavit idem Anacletus in epistolis de legatione Gerardi Episcopi Engolismensis, quæ extant apud Baronium. Hinc factum ut statim ac Legatus advenerat in provinciam, de Concilio celebrando cogitaret. Quare nemini mirum videri debet si duo plurave Concilia intra unum annum in eadem provincia à Legatis celebrata esse legitur.

Baron. ad an. 1150. §. 35.

Ibid. §. 4.

II. Magna autem erat eorum dignatio, quòd in provinciis positi usurparent auctoritatem suspendendi & deponendi Metropolitanos & alios Episcopos. Præterea sedis apostolicæ judicio reservare poterant ea quibus Episcopi consentire nollent in Conciliis, ea Legatis auctoritate concessa, ut unicum eorum suffragium æquipararetur collectis totius synodi suffragiis. Quin & primam causarum cognitionem ad se trahebant in Conciliis definiendam, & interdum etiam absque Concilio. Denique canones & constitutiones condebant pro observatione disciplinæ ecclesiasticæ. Quæ omnia cum copiosè explicata sint ab illustrissimo Archiepiscopo in capite trigesimo libri sequentis, necesse non est ea isthuc repetere. Igitur ad reliqua transeamus.

III. Legati hujuscemodi mittebantur ad diversa regna; eorum verò auctoritas interdum porrigebatur in universum regnum, interdum verò in quasdam tantum provincias. De his ad quorum curam pertinebat totum corpus regni non attinet dicere. Sed cum legatio Aquitaniæ, quæ plurimum splendoris & auctoritatis habuit à tempore Gregorij VII. usque ad Innocentium secundum, satis hæcenus obscura & involuta fuerit, non inutile erit heic ejus initia & progressum terminosque describere, cum Legati istiusmodi tum maxima quæque negotia in Galliis emergentia suo judicio definirent. Obscura, inquam, hæcenus fuit ista materia. Neque enim satisfacit Bernardus Abbas Bonævallus, quum in libro secundo de vita sancti Bernardi cap. vi. de Gerardo Episcopo Engolismensi loquens, qui Aquitaniæ Legatus fuit, ait: *Erubescere enim ad primam domum redire, cujus potentatui & Turonica & Burdegalenfis & Auxiensis provinciæ subdite fuerant, & quicquid à collibus Iberorum usque ad Ligerim complectitur & claudit Oceanus, paruerat ejus imperio.* Etenim Britannia, quæ trans Ligerim incolitur, ad Aquitanicam legationem pertinebat, utalij jam observaverunt, & constat ex epistolis Paschalis II. & Callisti II. Summorum Pontificum. Præterea Arnulphus Sagiensis Archidiaconus, qui dein Episcopus fuit Lexoviensis, adversus eundem Gerardum scribens, ait eum quinque archiepiscopatus singulari potestate præfuisse, & in ipsis vices Romani Pontificis exercuisse, cum tamen in loco mox prolato ex vita sancti Bernardi tres tantum archiepiscopatus recensentur intra limites legationis istius Gerardi. Indiget itaque hic locus explanatione. Affirmare auctim Aquitanicam legationem constituisse ex provinciis Bituricensi, Burdegalensi, Auscitana, Turonensi, &